

[Henry Christensen.]

placerede det danske socialdemokrati svarende til indstillingen hos mange socialdemokratiske vælgere. Hed det ikke, at man ville knuse SF i det socialdemokratiske favntag — hvorved jeg forstod, at man særlig tænkte på det ærede medlem hr. Per Hækkerup? Var det taktikken, kan man i dag gøre regnskabet op. Vi har nu i tinget 11 SFere, og der er blevet 4 venstresocialister — det sidste må vel set ud fra alles synspunkter, bortset fra deres egne, betragtes som en forværring — men 5 færre blev der altså. Til gengæld kostede det socialdemokratiet et tab på 7 mandater. Efter den regnestok kan man let regne ud, hvad det vil koste socialdemokratiet yderligere at få knust de resterende 15 medlemmer af de to andre socialistiske partier.

Nu er de parlamentariske forhold afgørende ændret, socialdemokratiet er kommet i opposition. Det er venstres ønske, at der i folketinget kan blive et frugtbart samarbejde også med det store oppositionsparti. Vi forstår da godt, at der måske skal en vis tid for socialdemokratiet til at vænne sig til den nye rolle, men savner man råd og vejledning, har vi mange års erfaring at øse af. Jeg vil straks advare imod den måske forståelige tendens til humørsyge, man har set lidt til. Jeg kan garantere for, at noget sådant ikke hjælper et oppositionsparti.

Den tiltrædelseserklæring, som statsministeren i tirsdags afgav på den nye regerings vegne, svarer loyalt til det grundlag, der blev tilvejebragt under de tre regeringspartiers forhandlinger inden den endelige regeringsaftale.

To sæt problemer er fremherskende, nemlig for det første det udenrigspolitiske afsnit og for det andet afsnittet om den økonomiske politik.

Grundelementerne i Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik er fortsat vort medlemskab i FN og af NATO. Det er det afgørende at slå fast, og jeg vil gerne takke hr. Per Hækkerup, fordi han fremdrog de også efter min opfattelse overordentlig klare og tydelige udtalelser, statsministeren fremsatte, den 1. februar var det vist, til en amerikansk radiostation. Jeg mener, at der dermed er skabt klarhed i udgangspunktet og grundlaget for vor udenrigs- og vor

sikkerhedspolitik, og jeg tror, dette for alle parter er nyttigt.

Men derudover er det også venstres bestemte politiske hensigt, at Danmark, som der er lagt op til det i regeringserklæringens udenrigspolitiske afsnit, skal yde sin indsats på en række områder for international afspænding og for folkenes selvbestemmelsesret. Vi tror ikke, midlet så meget er de store armbevægelser som en solid indsats i den række af internationale forsamlinger, Danmark er deltager i, og i øvrigt i det samkvem med andre nationer, som Danmark på så mange måder plejer. Vi tror videre, at den danske indsats' muligheder vil øges væsentligt i det omfang, den kan koordineres med de øvrige skandinaviske landes, med hvem vi jo har et rod-fæstet fællessyn på den internationale udvikling. Vi har tillid til, at dette hensyn ikke mindst vil blive tilgodeset under en udenrigsminister, der har en fortid som præsident for Nordisk Råd.

Om FN vil jeg gerne tilføje, at vi vil støtte enhver positiv bestræbelse for denne organisations placering. Vi må blot realistisk erkende, at FN endnu langt fra har den placering og styrke, vi alle kunne ønske. FN yder en fremragende indsats på mange områder, men er stadig uden fornødne beføjelser og magtmidler over for internationale kriser. Den løsning, der i sommer kom på Mellemøstproblemet, beroede jo på evner og ansvarfølelse hos verdens to stormagter mere end på FNs beføjelser. Der er langt til det endemål, vi ønsker sat op for FN. Derfor ønsker vi alligevel at virke for at skabe voksende international forståelse for, at FN må udvikles med beføjelser og magtmidler. Det er en opgave, der bør kunne appellere til dansk ungdoms positive og voksende trang til større internationalt medansvar.

Det mørkeste punkt, også på baggrund af de seneste dages udvikling, i den internationale situation er Vietnamkrigen. Kunne ønsker gøre det, ville meget være anderledes. Jeg betragter den udtalelse, som statsministeren herom fremkom med i sin tiltrædelseserklæring, som udtryk for, at den nuværende regering har den samme opfattelse af Danmarks holdning, som den forrige regering havde, og som der har